

ijlde hij de deur uit, door de achterblijvenden verbijsterd nagestaard... ze hadden er niet aangedacht, de broer van Marianne had mee-aangezeten.

De herbergier — als verlamd — was halverwege het buffet plotseling staan gebleven, zijn trekken gespannen door den schrik, even open den mond, de groote oogen star, holgevallen de wangen. En — zijn bestelling vergetend — liep hij naar het tafeltje terug en mengde zijn vragende uitroepen bij de andere:

„Maorten! Man! Vertel 's: hoe is dat in Jezus-naom gekomme...? Maar kerrel! 't is toch nie-waor...? Vertel d'r is wat van...? Wanneer is dat zoo gebeurd?... Marianne zich verdrongen! Hoe is het in Kristus-naom mogelijk...!”

Maarten was roerloos blijven zitten, als verstuft nog zelf door ontzetting. De lompe werkhanden in elkaar geschoven tusschen zijn wijd-uitstaande knieën, het hoofd voorovergeknakt, scheen hij de smartelijke herinneringen op nieuw te doorleven.

Eindelijk nam de stemmen-drukte om hem heen wat af, één voor één zwegen de boeren, ten laatste begrijpend, dat stilte hem eerder tot spreken zou brengen.

Lijdzaam wachtte Maarten tot niemand meer sprak; toen bracht hij er met een zucht uit, en het was, als richtte hij zich tot één persoon uit het gezelschap: „Ja man, het is verschrikkelijk!...” Even staarde hij weer spraakloos voor zich uit, als werd hij opnieuw door zijn herinneringen uit het tegenwoordige weggesleurd. Doch spoedig voer hij luider voort met een flink opheffen van zijn hoofd:

„Maor je mot mijn nie vraoge, hoe het gekomme-n-is, want dat weet ik net zoo min as jullie... Ze denke van... zwaarmoedigheid...”

Er was weer even een zwijgen, waarin de blikken onverflauwd naar den verhaler bleven gaan.

„Ik heb alleen maor mee helpe dregge... En ik heb ze gevonde ook... van aovond om half tien... Nou, een plezierig baantje kan 'k nie zegge, dat het geweest is en dan in die regen... Om vijf uur waoren we begonne... Ze had er nog nie lang ingelege.”

„Waor?” viel iemand hem in de rede.

Met een wrevel gezicht den onderbreker even scherp aanziende, ging hij voort:

„In de Plas... Maar ze had er nog niet lang ingelege, zeg ik, ... dat kon je zien... Het ging je an je hart, hè... zoo'n flinke, frissche meid... Het was net of ze lag te slaope, toe' we ze op de kant hadde...: zoo kalm lag ze daor... En geen stukkie kleere had ze meer an d'r lijf... Die had ze thuis ge-laote... dat had ons al dalijk op de gedachte gebracht dat ze te waoter geraokt was... Het was een naor gezicht die oogen, die je almaor ankeke zonder dat ze wat zeej... Maor het was een knappe meid... ik wil best geloove, dat een boel jongens gek van d'r waore...”

Er was andermaal een wijle stilte. Toen vervolgde hij:

„Het is zonde voor God, daor... van de meid. Ik kan 't me nóg maor nie begriipe, dat ze bij sommige de naom had van nie makliijk te zijn... Ik heb daorvan nooit iets an d'r kenne merke...”

„Kwàod was ze niet,” gromde een boer snel, en het was als glipten de woorden door het knijpen van zijn zwaar-peinzen naar buiten.

„Neej... ,kwaod was ze nèt niet,' — be-aamde één der jongeren. „Onderlest nog hed ze me aordig geholpe... Het zel nog geen week geleje zijn, we kwaome saome van het durp; ik had een zwaore zak met aorrepple op m'n rug en in m'n hand nog een kit petrolie voor de winkel thuis... Nou, da's ook aordig zwaar... En jaowel hoor, vlak bij de brug kon ik al nie meer... Toe' heef zij die kit nog veur me gedraoge tot an huis toe. Ik wilde het eerst nie hebbe van d'r, maor ze zei: „Geef maor hier... ik heb ze wel zwaorder gedraoge”... Nou, ze liep d'r mee weg of het niks was... En het was zu'k gemeen weer as nou, mot je begriipe...”

„Maor wel is het al z'n leve 'n raore geweest,” nam een ouwe boer met dun-grijs haar en mummelende mond al, het gesprek over. „Want je zei daor zoo, Maarten, dat je je nie kon begriipe, da'ze ongemakkelijk gevonden wier, ... maor dat begriip ik wèl, ... dat begriip ik hêel best... Jullie hebbe ze misschien nooit kwaod gezien, maor dat hadt